

Arrest

nr. 324 205 van 27 maart 2025
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. VANDENBROUCKE
Steenakker 28
8940 WERVIK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 27 maart 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 26 februari 2024 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 november 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 december 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA loco advocaat D. VANDENBROUCKE en van advocaat E. EYKERMAN, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“BESLISSING DIE EEN EINDE STELT AAN HET RECHT OP VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: R. Voorna(a)m(en): U. Nationaliteit: Pakistan [...]

Reden van de beslissing:

Betrokkene bewam het verblijfsrecht nadat haar een visum gezinshereniging werd toegekend in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980. Ze werd op 26.10.2021 in het bezit gesteld van een bijlage 15 en op 10.12.2021 van een F-kaart. *Betrokkene* verkreeg het verblijfsrecht als echtgenote van de Belg K., J.A. [...] met wie zij zich vestigde.

Thans is de situatie volledig gewijzigd. Op 29.09.2022 meldde de echtgenoot van *betrokkene* zich bij de stad Oostende om er te melden dat *betrokkene* "al enige tijd" weg was. Diezelfde dag werd het voorstel gedaan om *betrokkene* ambtshalve te schrappen. *Mijnheer* stelde dat hij met *betrokkene* slechts een week als koppel zou hebben geleefd. *Mevrouw* werd uiteindelijk op 14.04.2023 ambtshalve geschrapt.

Betrokkene stelde op 10.12.2022 tegenover de politie dat ze op 02.09.2022 naar de broer van de referentiepersoon werd gebracht. Verder verklaart ze dat ze geen contact meer heeft met haar echtgenoot, dat zij nog wel bij hem wil terugkeren, maar dat *mijnheer* zou hebben gesteld dat hij *betrokkene* niet terug wil en dat hij wenste te scheiden.

Overeenkomstig vaste rechtspraak van de Raad van State vereist de gezamenlijke vestiging van een vreemdeling die gehuwd is met een Belgische onderdaan, een minimum aan relatie tussen de echtgenoten, een daadwerkelijke en effectief beleefde gezinsband, en is samenwoning daartoe niet vereist (RvS 24 april 1995, nr. 53.030; RvS 5 maart 2004, nr. 128.878; RvS 4 oktober 2005, nr. 149.807; RvS 8 mei 2006, nr. 158.407).

In casu moet vastgesteld worden dat er sedert 29.09.2022, datum waarop de referentiepersoon bij de gemeente aangaf dat *betrokkene* de woning al enige tijd had verlaten, minstens in hoofde van de Belgische referentiepersoon geen minimum aan relatie meer is. Zulks wordt eveneens bevestigd door *betrokkene* zelf in haar verhoor bij de politie. Er is sindsdien geen gezamenlijke vestiging meer.

Overeenkomstig art. 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van *betrokkene* beëindigd worden.

Om overeenkomstig dit wetsartikel rechtmatig een einde te kunnen stellen aan het verblijf van *betrokkene* werd zij op 12.10.2022 verzocht haar individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of zij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. Dit verzoek werd betekend op 24.01.2023. De volgende stukken werden overgemaakt:

- Loonfiches met BV AHM september 2022 tot december 2022
- Attest geen steun OCMW menen
- Aanvraag herinschrijving op 08.05.2023 (e-mailverkeer)
- Verhoor politie

De aan *betrokkene* betekende brief vermeldde voorts: "Voor zover er nadien nog geen uitsluitel werd gegeven vanuit onze diensten met betrekking tot dit onderzoek, dient u relevante wijzigingen van uw situatie door te geven aan onze diensten. Dit tot aan de eventuele ontvangst van de F+ kaart." Er werden na 13.11.2023 geen nieuwe stukken meer overgemaakt.

Wat betreft de uitzonderingsgevallen voorzien in artikel 42quater, §4, 1e lid, 1° tot en met 4° van de wet van 15.12.1980, dient het volgende te worden opgemerkt:

Betrokkene voldoet niet aan het geval onder 1°. Zij vestigde zich op 03.10.2021 (binnenkomst in België) met de referentiepersoon en werd op 26.10.2021 in het bezit gesteld van een bijlage 15 met het oog op haar inschrijving in het vreemdelingenregister. Reeds op 29.09.2022 kwam de Belgische echtgenoot melden dat *betrokkene* al enige tijd de woning had verlaten. *Betrokkene* stelt daarover dat zij inderdaad de woning op 02.09.2022 verliet.

Haar echtgenoot meldde haar dat hij haar niet terug wilde en wenste te scheiden. Er is dus geen minimum aan relatie meer sedert minstens 29.09.2022. Betrokkenen zijn sedert dan niet meer gezamenlijk gevestigd. De gezamenlijke vestiging heeft aldus geen drie jaar geduurd. (arrest RVV 192 871 dd. 29.09.2017: Er is in casu geen sprake meer van een minimum aan relatie tussen de verzoekende partij en haar Belgische echtgenote.

Aldus toont verzoekende partij niet aan dat haar verblijfsrecht niet mocht worden beëindigd op grond van artikel 42quater, §1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet om de loutere reden dat zij nog gehuwd was met haar Belgische echtgenote en arrest 200 566 RVV dd. 1.03.2018: Overeenkomstig vaste rechtspraak van de Raad van State vereist de gezamenlijke vestiging van een vreemdeling die gehuwd is met een Belgische onderdaan, een minimum aan relatie tussen de echtgenoten, een daadwerkelijke en effectief beleefde gezinsband, en is samenwoning daartoe niet vereist (RvS 24 april 1995, nr. 53.030; RvS 5 maart 2004, nr. 128.878; RvS 4 oktober 2005, nr. 149.807; RvS 8 mei 2006, nr. 158.407). Uit de bestreden beslissing blijkt dat een gezinscel niet aanvaard wordt en dat wordt vastgesteld dat er geen gezamenlijke vestiging meer is. Verzoekster betwist dit niet.

Artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet bepaalt dat er door de minister (c.q. de staatssecretaris) of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie wanneer "het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd

partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er (...) geen gezamenlijke vestiging meer (is)". De gezinshereniging blijkt achterhaald te zijn.

Verder wordt er eveneens op gewezen dat, gelet op het voorgaande, het huwelijk in België ook geen jaar geduurd heeft, nu betrokkene op 03.10.2021 in het Rijk toekwam en er reeds op 29.09.2022 minstens in hoofde van de Belgische referentiepersoon geen sprake meer was van een minimum aan relatie.

Bij gebrek aan gemeenschappelijke kinderen, kan gesteld worden dat de uitzonderingsgronden zoals voorzien in art. 42quater, §4, 2° en 3° eveneens niet van toepassing zijn.

Wat betreft de elementen die het verblijf zouden rechtvaardigen zoals in 4° omschreven, er kan niet blijken uit de voor de dienst beschikbare gegevens in het dossier dat er sprake zou zijn van een schrijnende situatie waar betrokkene het slachtoffer van is of is geweest. Betrokkene stelt tegenover de politie dat zij het slachtoffer is geweest van geweldplegingen door haar echtgenoot. Echter ligt er geen enkel objectief bewijsstuk voor dat de verklaringen van betrokkene kan ondersteunen zoals een vaststelling van letsels door een arts, vaststellingen door een politiebeambte, verklaringen van een maatschappelijk werker, ...

Bovendien stelt betrokkene enerzijds dat zij het slachtoffer is geworden van geweld, dat ze werd uitgehuwelijkt, dat haar echtgenoot verliefd zou zijn op een ander persoon, dat ze niet naar school mocht en zelfs geen toegang had tot een huisarts, maar anderzijds wil zij wel bij haar echtgenoot terugkeren omdat ze hier anders alleen is en zich geen raad weet. Die tegenstrijdigheid ondermijnt ernstig de geloofwaardigheid van mevrouw.

Gelet op het voorgaande is het niet onredelijk te concluderen dat betrokkene met de door haar overgemaakte stukken niet aantoont dat zij onder het toepassingsgeval van art. 42quater, §4, 1e lid, 4° van de verblijfswet valt.

Betrokkene voldoet aldus aan geen der uitzonderingen voorzien in artikel 42quater, §4, 1e lid, 1° tot en met 4° van de wet van 15.12.1980.

Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat er geen elementen in het dossier zijn terug te vinden waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.

Betrokkene verblijft sedert 03.10.2021 (binnenkomststempel) in België, nu dus iets meer dan twee jaar, wat nog een relatief korte periode is.

Gezien betrokkene nog niet zeer lang in België verblijft is het niet onredelijk te stellen dat zij nog een zekere mate van voeling moet hebben met de Pakistaanse maatschappij, met de taal de cultuur en de lokale gebruiken aldaar.

Zij stelt dat zij moeilijk kan terugkeren naar Pakistan als gescheiden vrouw. Echter verplicht deze beslissing betrokkene niet om het Rijk te verlaten. Bovendien, en voor zover betrokkene zich toch genooddaakt zou zien om uit België te vertrekken, geeft zij geen uiteenzetting over waarom zij niet zou kunnen terugkeren, buiten de vage bewoordingen dat het "moeilijk" zou zijn "als gescheiden vrouw".

Betrokkene maakt loonfiches over waaruit blijkt dat zij als winkelbediende tewerkgesteld was voor BV AHM. Echter blijkt uit opzoeken in de databanken van de FOD Sociale Zekerheid dat deze tewerkstelling op 15.12.2022 ten einde kwam. Betrokkene heeft sedertdien niet meer gewerkt, noch blijkt uit het dossier dat zij thans een zelfstandige activiteit voert of op een andere wijze over voldoende bestaansmiddelen beschikt teneinde te vermijden ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Betrokkenes economische situatie noopt allerminst tot het behoud van haar verblijfsrecht.

Ook voor wat de sociale of culturele integratie betreft kunnen geen elementen worden gevonden in het dossier die een beletsel zouden kunnen vormen voor het nemen van huidige beslissing. Er zitten bijvoorbeeld ook geen stukken in het dossier waaruit zou kunnen blijken dat betrokkene zich zelfs maar heeft ingeschreven voor de verplichte cursussen (lessen Nederlands en een inburgeringscursus). Betrokkene stelt tegenover de politie dat zij Nederlands aan het leren is, maar legt daar geen enkel bewijs van voor. Het kennen van de regiotaal en van de plaatselijke cultuur en gebruiken is nochtans broodnodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Op basis van het geheel van de stukken is het in elk geval redelijk te concluderen dat de mate van integratie in België zeker niet kan opwegen ten opzichte met die in het land van herkomst, en dat deze dan ook geen beletsel kan vormen voor het nemen van huidige beslissing.

Zoals reeds enkele keren werd aangestipt is er minstens in hoofde van de referentiepersoon geen sprake meer van een minimum aan relatie. Volgens betrokkene gaf haar Belgische echtgenoot aan te willen scheiden.

Betrokkene maakt geen gewag van een nieuwe relatie. Ze heeft geen kinderen met verblijfsrecht in het Rijk. Zij woont thans in bij een andere dame, echter blijkt niet uit het dossier dat er tegenover die dame een afhankelijkheidsrelatie zou bestaan die zou kunnen doen besluiten tot een beschermenswaardig gezinsleven. Zulks volgt in ieder geval niet uit het louter feit dat beide personen op hetzelfde adres woonachtig zijn.

Betrokkenen kunnen evengoed samenwonen bij wijze van vriendendienst of om de kosten voor huisvesting en nutsvoorzieningen te drukken.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het niet inhumain het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen. Bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene beëindigd. Haar F-kaart werd reeds gesupprimeerd naar aanleiding van haar ambtshalve afvoering."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het tweede middel is onder meer afgeleid uit de schending van de zorgvuldigheidsplicht. Verzoekster stelt in essentie dat zij het slachtoffer is geworden van huiselijk geweld en dat artikel 42quater, § 4, 4° van de Vreemdelingenwet op haar van toepassing is. Zij betoogt het volgende:

"Het volstaat niet te stellen dat het gepleegde huiselijk geweld niet bewezen is, indien er overeenstemmende vermoedens zijn die op het bestaan van geweld wijzen. De beslissing van verzoekster werd dan ook niet zorgvuldig voorbereid. De zorgvuldigheidsplicht werd niet nageleefd.

Verzoekster werd wel degelijk het slachtoffer van familiaal geweld. Verzoekster verwijst in deze naar de processen-verbaal die naar aanleiding van haar klacht werd opgesteld. Het staat onomstotelijk vast dat verzoekster het slachtoffer werd van familiegeweld.

Verzoekster toont dan ook een schending van de zorgvuldigheidsplicht aan [...]"

2.2. De verwerende partij repliceert in haar nota als volgt:

"Verzoekende partij meent dat zij wel degelijk in aanmerking diende te komen voor de uitzonderingsgrond, zoals voorzien in artikel 42quater, §4, 4° van de Vreemdelingenwet.

Verweerder merkt vooreerst op dat verzoekster zich in haar inleidend verzoekschrift beroept op het gegeven dat zij een klacht indiende wegens intrafamiliaal geweld lastens dhr. K., om intrafamiliaal geweld hard te proberen maken.

Verweerder laat gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris reeds in de bestreden beslissing motiveerde waarom verzoekende partij zich niet in de uitzonderingssituatie zoals bepaald in art. 42quater, §4, 4° van de Vreemdelingenwet bevindt.

*De desbetreffende motieven van de bestreden beslissing luiden als volgt:
"[...]."*

Verwerende partij laat gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, na onderzoek van de concrete situatie van de verzoekende partij en de door haar voorlegde documenten ter ondersteuning, geheel terecht heeft geoordeeld dat verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij zich in een schrijnende toestand bevindt.

Daarbij wordt erop gewezen dat verzoekster in gebreke blijft om objectieve bewijsstukken voor te leggen die haar verklaringen aan de politie zouden kunnen staven. Het gegeven dat er nog een onderzoek hangende zou zijn en dat zij geen inzage heeft, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij andere stukken (vaststelling letsel door arts, vaststellingen door politiebeambte, verklaringen maatschappelijk werker, ...) zelf kon voorleggen.

*Het loutere feit dat de verzoekende partij een andere mening is toegedaan, volstaat allerm minst om afbreuk te doen aan de gedegen motivering van de bestreden beslissing.
[...]"*

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat zij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoekster werd toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden als echtgenote van J.A.K.

Artikel 42quater, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt evenwel als volgt:

"§ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde [2 binnen vijf jaar]2 na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger

van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

1° er wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;

2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk;

3° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, overlijdt;

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;”

De bestreden beslissing maakt toepassing van artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° omdat werd vastgesteld dat verzoekster en dhr. K. geen minimum aan een relatie onderhouden en zij niet meer gezamenlijk gevestigd zijn.

Verzoekster betwist dit niet maar meent dat haar situatie valt onder de uitzonderingsgrond, zoals voorzien in artikel 42quater, § 4, 4° van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonde tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek en voor zover zij aantoonde werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en haar familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens haar verblijf ten laste valt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikt over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

De motivering luidt ter zake als volgt:

“Wat betreft de elementen die het verblijf zouden rechtvaardigen zoals in 4° omschreven, er kan niet blijken uit de voor de dienst beschikbare gegevens in het dossier dat er sprake zou zijn van een schrijnende situatie waar betrokkene het slachtoffer van is of is geweest. Betrokkene stelt tegenover de politie dat zij het slachtoffer is geweest van geweldplegingen door haar echtgenoot. Echter ligt er geen enkel objectief bewijsstuk voor dat de verklaringen van betrokkene kan ondersteunen zoals een vaststelling van ietsels door een arts, vaststellingen door een politiebeambte, verklaringen van een maatschappelijk werker, ...

Bovendien stelt betrokkene enerzijds dat zij het slachtoffer is geworden van geweld, dat ze werd uitgehuwelijkt, dat haar echtgenoot verliefd zou zijn op een ander persoon, dat ze niet naar school mocht en zelfs geen toegang had tot een huisarts, maar anderzijds wil zij wel bij haar echtgenoot terugkeren omdat ze hier anders alleen is en zich geen raad weet. Die tegenstrijdigheid ondermijnt ernstig de geloofwaardigheid van mevrouw.

Gelet op het voorgaande is het niet onredelijk te concluderen dat betrokkene met de door haar overgemaakte stukken niet aantoont dat zij onder het toepassingsgeval van art. 42quater, §4, 1e lid, 4° van de verblijfswet valt.”

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekster een document dat wordt benoemd als “verhoor politie” heeft neergelegd.

De Raad stelt vast dat er weliswaar een administratief dossier werd overgemaakt, maar dat dit dossier niet de stukken bevat die door verzoekster werden neergelegd naar aanleiding van de uitnodiging die zij daartoe kreeg betekend op 24 januari 2023 en waarvan melding wordt gemaakt in de bestreden beslissing. De Raad kan het “verhoor politie” dat door verzoekster zou zijn neergelegd derhalve niet inzien. Dit is een probleem, nu niet kan worden nagegaan of verzoekster een punt heeft waar zij stelt dat uit “de processen-verbaal die naar aanleiding van haar klacht werden opgesteld onomstotelijk vaststaat dat zij het slachtoffer werd van familiegeweld”. In het bijzonder kan niet worden geverifieerd wanneer en in welke omstandigheden zij zich tot de politie heeft gewend om het huiselijk geweld waarvan zij stelt het slachtoffer te zijn geworden aan te klagen en welke elementen in het politionele stuk werden opgenomen. Derhalve kan ook niet worden nagegaan of de verwerende partij op zorgvuldige wijze heeft geoordeeld dat geen objectieve bewijsstukken voorliggen.

Door het neerleggen van een onvolledig administratief dossier heeft de verwerende partij deze wettigheidscontrole onmogelijk gemaakt, zodat de nietigverklaring van de bestreden beslissing zich opdringt. De argumenten van de verwerende partij in haar nota doen aan deze vaststelling geen afbreuk. In de mate dat in de kwestieuze motivering verzoekster nog ten kwade wordt geduid dat zij enerzijds stelt dat zij het slachtoffer is geworden van geweld, dat ze werd uitgehuwelijkt, dat haar echtgenoot verliefd zou zijn op een ander persoon, dat ze niet naar school mocht en zelfs geen toegang had tot een huisarts, maar anderzijds wel bij haar echtgenoot wil terugkeren omdat ze hier anders alleen is en zich geen raad weet, hetgeen de

geloofwaardigheid van verzoekster ondermijnt, is de Raad van oordeel dat dit op zich niet volstaat om de bedoelde motivering overeind te houden.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 26 februari 2024 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21) wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig maart tweeduizend vijftientwintig door:

A. WIJNANTS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS